

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ИСКАНЕ

ОТ НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ
ОТ 44-ОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

основание: чл. 149, ал. 1, т. 2 от
Конституцията на Република България

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На 3 октомври 2017 г. пред 44-ото Народно събрание беше подадено заявление от Делян Александров Добрев, народен представител от Двадесет и девети Хасковски изборен район със следното съдържание: „Уважаеми господин Председател, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Конституцията на Република България подавам оставка като народен представител, избран в мандата на Четиридесет и четвъртото народно събрание. Желая да бъдат прекратени пълномощията ми като народен представител с Решение на Народното събрание. Подпис: Делян Добрев.“

Във връзка с това на петдесет и петото парламентарно заседание, проведено на 4 октомври 2017 г., председателят на 44-ото Народно събрание предложи на народните представители служебен проект за решение за прекратяване пълномощията на народен представител със следното

Оформен
судебни съзр. №: 8/2017г.
18.10.17г.
К. Пенков

съдържание: „Народното събрание на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Конституцията на Република България реши: Прекратява пълномощията на Делян Александров Добрев като народен представител от Двадесет и девети изборен район – Хасковски.“

На 4 октомври 2017 г. в хода на обсъжданията по първа точка от дневния ред („Прекратяване пълномощията на народен представител“) на петдесет и петото заседание на 44-то Народно събрание самият народен представител Делян Александров Добрев в изказванията си отново изрично заявява волята си да бъдат прекратени пълномощията му като народен представител на основание подадената от него оставка, като потвърждава подаването на оставката.

На същото петдесет и пето заседание от 4 октомври 2017 г. по първа точка от дневния ред („Прекратяване пълномощията на народен представител“) 44-то Народно събрание чрез гласуване изрази воля да не приеме горечитирания проект за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев (гласували 215 народни представители: „за“ 97, „против“ 99, „въздържали се“ 19). В резултат от неприемането на посочения проект за решение пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев не бяха прекратени, въпреки че бяха налице всички конституционни условия за прекратяването им.

По своята правна същност неприемането на проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев е парламентарно волеизявление, представляващо акт на Народното събрание, срещу който на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България може да бъде подадено искане за установяване на противоконституционност от съответните оправомощени за това субекти, изрично посочени в чл. 150 от Конституцията. Парламентарният акт на неприемането на проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев е от категорията

на „другите актове на Народното събрание“ по смисъла на чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България и срещу него може да бъде подадено искане за установяване на противоконституционност.

Въпросното парламентарно волеизявление като акт на Народното събрание е резултат от проведено гласуване, представляващо процес на формиране на юридико-политическа воля на общонационалната представителна институция. Гласуването е действие, чрез което се изразява воля и се определя отношение към поставен въпрос, с оглед неговото решаване¹. Чрез гласуването изкрystalизира волята на парламентарното мнозинство и няма съмнение, че в конкретния случай формираното в резултат на гласуването волеизявление по своята юридическа природа представлява акт на Народното събрание и като такъв може да бъде обект на конституционен контрол от страна на Конституционния съд.

Изразяването на парламентарна воля, определянето на отношение на Народното събрание към конкретния поставен въпрос и решаването му имат в своята съвкупност правното битие на парламентарен акт, годен да бъде оспорен пред Конституционния съд на Република България поради противоконституционност. Парламентарният акт на неприемането на конкретния проект за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев представлява по своя характер отказ да се прекратят пълномощията на народния представител на основание подадената от него оставка.

В конкретния случай са налице всички необходими конституционни условия, задължаващи Народното събрание да прекрати пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев, но въпреки това парламентът не прие проекта за решение и с това по същество противоконституционно отказа да прекрати пълномощията на народния представител. Именно парламентарният акт на неприемане на проекта за решение за

---

¹ Спасов, Борис. Народно събрание (Парламентарно право). Бургас, 1993, с. 72.

прекръпяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев, представляващ по същество отказ за прекръпяване на пълномощията, се оспорва като противоконституционен с настоящото искане пред Конституционния съд на Република България.

От голяма важност е да се подчертае, че в последното изречение на т. 6 от диспозитива на тълкувателно решение № 14/2013 г. на Конституционния съд се съдържа категоричното разбиране, че в случай, че Народното събрание откаже да прекрати пълномощията на народния представител, подал оставката си, „спорът се решава от Конституционния съд“. Това разбиране възплъщава конституционноправната идея, че парламентарният акт на неприемането на проекта за решение за прекръпяване на пълномощията на народния представител на основание подадена от него оставка е равносителен на отказ на Народното събрание за прекръпяване на пълномощията на народния представител и този акт (отказ) може да се оспори като противоконституционен пред Конституционния съд. Именно такова оспорване на гореситирания акт (отказ) правим с настоящото искане за установяване на противоконституционност.

1. Парламентарният акт на неприемането на проекта за решение за прекръпяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев (отказ на Народното събрание за прекръпяване на пълномощията на народния представител) противоречи на чл. 4, ал. 1 и ал. 2 (принцип на правовата държава) от Конституцията на Република България.

Конституцията определя българската държава като правова (чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията). В основата на правовата държава стоят конституционализмът и законността. Точното спазване на Конституцията и законите е основен белег на обществото и държавата. В Конституцията и актовете на държавните органи трябва да е изразена държавната воля, в тях трябва да

са заложили справедливи, социално оправдани и общоприети принципи на правото. Правилото на чл. 4, ал. 1 от Конституцията е основен принцип на конституционния ред и следва да бъде спазвано и в дейността на Народното събрание при постановяването на всичките му актове.

Конституцията изисква Народното събрание да гарантира реализирането на конституционно закрепените права, както и да се въздържа от приемането на актове, които могат да ги накърнят (Решение № 2/2014 г. и Решение № 14/2000 г. на Конституционния съд). Със сигурност този принцип обхваща и гарантирането на упражняването на конституционно закрепеното право на народния представител по своя свободна воля да напусне парламента, като подаде оставка и съответно за парламента в този случай ще възникне задължението да приеме решение за прекратяване на пълномощията на народния представител на това основание. Народното събрание е длъжно да гарантира и защитава правата, включително и горепосоченото конституционно право на народния представител, а не да създава пречки за осъществяването им. В конкретния случай такава пречка е именно неприемането на проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев на основание подадена от него оставка.

В своята юриспруденция Конституционният съд многократно се е произнасял, че неразделна част от принципа на правовата държава са елементите на правна сигурност, правна стабилност и предвидимост. Съгласно принципа на правовата държава съществува изискването да се гарантира предсказуемост на действията на публичната власт, включително и тези на Народното събрание. Няма съмнение, че елементите на правна сигурност, правна стабилност и предвидимост, съставляващи интегрална част от принципа на правовата държава, са тежко нарушени от оспорения парламентарен акт на неприемане на проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев в

конкретния случай. След като конституционният принцип на правовата държава включва в своето съдържание и фундаменталния принцип на правната сигурност и правната стабилност, това означава, че изискванията за правна сигурност и правна стабилност трябва да бъдат спазвани и в материята по прекратяването на пълномощията на народен представител на основание подадена от него пред Народното събрание оставка. Да не се спазват тези принципи е равносилно на правна несигурност, правна нестабилност и непредвидимост, а това е в противоречие с принципа на правовата държава, закрепен в чл. 4, ал. 1 ал. 2 от Конституцията.

2. Парламентарният акт на неприемането на проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев (отказ на Народното събрание за прекратяване на пълномощията на народния представител) противоречи на чл. 48, ал. 3 (свободен избор на професия и място на работа) и ал. 4 (забрана за принудителен труд) от Конституцията на Република България.

Упражняването на дейността и пълномощията на народен представител (т. нар. представителен политически мандат) е по своята правна същност осъществяване на определена професия/длъжност. Този извод намира несъмнена и убедителна правна опора в Списъка на длъжностите в Националната класификация на професиите и длъжностите (Приложение 4 към Заповед № РД01-931/27.12.2010 г. с влезлите в сила промени в НКПД-2011 от 01.01.2016 г.), където изрично е посочено, че има професия/длъжност „народен представител“ със следния код 1111 9007. Още нещо - няма съмнение, че мястото на работа на народния представител е Народното събрание.

Конституционното право на свободен избор на професия и място на работа (чл. 48, ал. 3 от Конституцията) е от категорията на социалните права и се отнася за всички лица, полагащи законен труд, независимо от вида на правоотношението, по което те са страна и по което се полага трудът. Това

важи както за работниците и служителите, полагащи труд по трудови правоотношения, така и за държавните служители, полагащи труд по служебни правоотношения, а също и за народните представители, полагащи труд по конституционни правоотношения на политическо представителство (представителен политически мандат). Правото на свободен избор на професия и място на работа е сложно социално право и включва в своето съдържание и правото на свободно напускане на съответната професия/длъжност и място на работа. Това важи, разбира се, и за народните представители, които също имат правото по своя свободна воля да напускат професията/длъжността „народен представител“, както и мястото си на работа – Народното събрание.

Още един аргумент в тази насока е и чл. 137 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание („ПОДНС“), който постановява: „За неуредените въпроси в този правилник се прилагат Кодексът на труда и Кодексът за социално осигуряване, освен ако това противоречи или е несъвместимо с положението на народните представители.“ Така например Кодексът на труда в чл. 326 предвижда прекратяване на трудовото правоотношение с едностранно волеизявление (30-дневно писмено предизвестие) на работника или служителя до работодателя, без да е необходимо да се изразяват каквито и да е мотиви. В този случай е важна преди всичко свободната воля на лицето. Не се изисква одобрението или съгласието на работодателя.

Оспореният парламентарен акт на неприемане на проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев, въпреки доброволно подадената от него оставка, е в пълно противоречие с цитираната конституционна разпоредба, закрепваща и гарантираща свободния избор на професия и място на работа (чл. 48, ал. 3 от Конституцията). Оспореният акт на Народното събрание е противоконституционна пречка за напускането на професията/длъжността „народен предста-

вители“, както и пречка за напускането на мястото на работа (Народното събрание) – нещо, което е конституционно нетърпимо, недопустимо и абсурдно за 21-ви век.

Стига се до противоконституционното положение, при което против волята си народният представител ще трябва да продължи да бъде страна по конституционното правоотношение на политическо представителство (представителен политически мандат) до края на срока на пълномощията на 44-ото Народно събрание, въпреки че самият той не желае това и волята му е в противоположен смисъл. Това е абсурдно и противоконституционно „достижение“ на парламентарното мнозинство във 44-то Народно събрание.

По същество оспореният противоконституционен акт на Народното събрание е равносилен на заставяне на народния представител да извършва принудителен труд. Както е известно, чл. 48, ал. 4 от Конституцията изрично забранява принудителния труд. Вследствие на противоконституционния акт на парламента Делян Александров Добрев ще продължи да бъде народен представител, въпреки че не иска и въпреки че изрично е подал оставка, и следователно ще бъде длъжен да изпълнява всички задължения, които Конституцията и ПОДНС предвиждат за всеки един народен представител. Тоест той ще е длъжен да изпълнява задълженията си на народен представител против волята си и въпреки подадената си оставка. Всеки труд против волята на трудещото се лице се включва в хипотезата на „принудителен труд“ и е забранен от Конституцията. Това важи и за настоящия конкретен случай.

3. Парламентарният акт на неприемането на проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев (отказ на Народното събрание за прекратяване на пълномощията на народния представител) противоречи на чл. 67, ал. 1 и ал. 2 (свободен мандат на народния представител) от Конституцията на

Република България.

Един от най-важните белези на модерния парламентаризъм е свободният мандат. В Конституцията на Република България правният институт на свободния мандат е уреден изрично в чл. 67, ал. 1 и ал. 2. Безспорно е разбирането на конституционноправната доктрина, че свободният мандат съдържа в себе си следните права/пълномощия на народния представител:

- да представлява целия народ;
- да има преценка (дискреция);
- да действа в съответствие със своята съвест и убеждения;
- да изрази свободно воля за прекратяването на неговите пълномощия и да напусне парламента, щом иска това.

Свободно изразената воля на народния представител да напусне Народното събрание следва винаги да бъде уважена и зачетена от Народното събрание като общонационална представителна институция. Правото на народния представител да заяви воля за прекратяване на представителното му конституционно правоотношение е неразделна и вътрешно присъща част от съдържанието на свободния мандат. В конституционното право е немислим и невъзможен свободен мандат, при който народният представител е заставен да изпълнява пълномощията и представителния си политически мандат против свободната си воля и без да може по свое желание да прекрати пълномощията си и конституционното правоотношение, по което е страна. Да се приеме за вярно обратното (тоест че въпреки свободно подадената оставка, парламентът може по своя преценка да реши да не прекрати пълномощията на народния представител) е равносилно на отричане на свободния мандат и въвеждането на императивен (повелителен) мандат, типичен за средновековните феодални представителни учреждения, където депутатите не са имали право да изразяват лична воля и дискреция и не са имали възможност да действат в съответствие със своята съвест и убеждения.

4. Парламентарният акт на неприемането на проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев (отказ на Народното събрание за прекратяване на пълномощията на народния представител) противоречи на чл. 72, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Конституцията на Република България.

От фактите е ясно, че са възникнали всички необходими конституционноправни условия, съдържащи се в основанието по чл. 72, ал. 1, т. 1 от Конституцията („подаване на оставка пред Народното събрание“). Наличието на същите условия поражда задължението на Народното събрание да приеме проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител (чл. 72, ал. 2 от Конституцията). Тези конституционноправни условия са безспорни в доктрината и са следните:

1) Оставката е в писмена форма (аргументи от Решение № 14/2013 г. на Конституционния съд). Тя е истинска и автентична, защото действително е подписана и е подадена от народния представител, посочен като автор на волеизявлението, съдържащо се в нея. Тя действително изхожда от този народен представител. Мотивите на оставката са без значение и затова не са задължителен неин елемент (аргументи от Решение № 14/2013 г. на Конституционния съд). Както беше посочено по-горе, в хода на обсъжданията по първа точка от дневния ред („Прекратяване пълномощията на народен представител“) на проведеното на 4 октомври 2017 г. петдесет и пето заседание на 44-то Народно събрание, самият народен представител Делян Александров Добрев в изказванията си изрично заявява волята си да бъдат прекратени пълномощията му като народен представител на основание вече подадената от него оставка, като потвърждава подаването на същата. Освен това народният представител много пъти публично препотвърждаваше волята си да бъдат прекратени предсрочно пълномощията му на основание подадената от него оставка.

2) Оставката е подадена пред Народното събрание, защото е надлежно

внесена от народния представител в деловодството на парламента и по този начин парламентът в качеството на общонационална представителна институция е узнал за нея, тоест волеизявлението, съдържащо се в оставката, е достигнало до адресата си – Народното събрание. Става въпрос за едностранно волеизявление на народния представител, което има свой адресат – Народното събрание (аргументи от Решение № 14/2013 г. на Конституционния съд).

3) Волята, съдържаща се в оставката, е свободно и доброволна формирана и е резултат от вътрешно осъзнато лично решение на народния представител. Не съществуват и не са установени външни фактори, които биха опорочили волята на народния представител, подаващ оставка (например: насилие, принуда, заплаха, измама или други подобни). Същественото е, че народният представител по своя свободна воля е изявил ясно желание неговият мандат да бъде прекратен (аргументи от Решение № 14/2013 г. на Конституционния съд).

Народното събрание е трябвало само да констатира осъществяването на горепосочените конституционноправни условия, след което да прекрати пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев. След като са изпълнени всички горепосочени конституционноправни условия, Народното събрание е било длъжно да приеме предложението за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев, но е сторило точно обратното – не е приело проекта за решение, с което по същество е отказало да прекрати пълномощията на народния представител, въпреки че са налице всички условия за това. Парламентът е нарушил цитираните разпоредби на Конституцията и е игнорирал личната и свободна воля на народния представител. С това волята на парламентарното мнозинство е поставена над волята на народния представител като свободен човек.

В чл. 72, ал. 2 от Конституцията императивно е посочено, че

„решението се приема от Народното събрание“. Смиърълът на тази конституционна разпоредба е, че парламентът има задължение да приеме решение за прекратяване на пълномощията на народния представител, след като са изпълнени условията, посочени в чл. 72, ал. 1, т. 1 от Конституцията. В този смисъл е и юриспруденцията на Конституционния съд, който поддържа разбирането, че в този случай Народното събрание е длъжно да приеме решение за прекратяване на пълномощията на народния представител, подал оставката (Решение № 14/2013 г. на Конституционния съд). В случая Народното събрание не разполага с дискреция (свободна преценка) и оперативна самостоятелност, а трябва да действа при обвързана компетентност и с решението си съответно да прекрати пълномощията на народния представител. Това означава, че след като е установило и констатирало, че са били налице горепосочените условия по чл. 72, ал. 1, т. 1 от Конституцията, Народното събрание в съответствие с чл. 72, ал. 2 от Конституцията, е било длъжно да приеме проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител, тоест за парламента е възникнало конституционноправно задължение да прекрати пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев. Народното събрание обаче е направило точно обратното и с това е нарушило цитираните конституционни разпоредби, като по този начин е създадо опасен противоконституционен прецедент. Неприемането на проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител е акт, който е в противоречие с чл. 72, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Конституцията.

Народното събрание няма правомощия да преценява дали да приема или да не приема подадената от народния представител оставка, както няма и правомощия да преценява мотивите за оставката и тяхната основателност, целесъобразност и правилност. Такива правомощия на парламента не са посочени в чл. 72 от Конституцията. Нещо повече – такива правомощия на Народното събрание не са посочени никъде в Конституцията. Парламентът

няма право на преценка в конкретния случай.

Оставката е личен акт, имаш морално и юридическо значение. По своята същност тя е проявление на свободно и доброволно формирана воля на народния представител за предсрочно прекратяване на неговите пълномощия на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Конституцията и за напускане на парламента. Подаването на оставка от народния представител е израз на доброволната му воля на свободна личност и Конституцията защитава това му право от каквато и да е външна намеса и не допуска пречки за упражняването му. Народният представител може да посочи мотивите и причините за оставката си, но не е длъжен да го прави. Нещо повече – не би следвало парламентът да обсъжда оставката, а в конкретния случай е направено точно това. Парламентът по същество е извършил още едно конституционно нарушение, като е обсъдил мотивите и причините за оставката на Делян Александров Добрев.

Оставката е едно от основанията за предсрочно прекратяване на пълномощията на народния представител, но самото прекратяване на пълномощията не настъпва автоматично и веднага по силата на подаването на оставката, а е правна последица от решението на Народното събрание. В случая решението на парламента изпълнява функцията на защитен механизъм, гарантиращ че подаването на оставката е резултат от свободната и доброволната воля на народния представител, а не е следствие от външни фактори – насилие, принуда, заплахата, измама или други опорочаващи волята фактори.

От голямо значение е и релевантността на Решение № 11/1993 г. на Конституционния съд на Република България. Случаят по цитираното решение и настоящият случай са напълно аналогични, като разликата се състои само в това, че оставката в първия случай (оставка на президент или вицепрезидент) се подава пред Конституционния съд, а във втория случай (оставка на народен представител) – пред Народното събрание. В същото решение Конституционният съд постановява, че е длъжен да установи факта

на подаването на оставката, като е приел да се произнесе само по въпроса, доколко решението за подаване на оставка е резултат от свободно формирана воля, а не е взето под въздействието на насилие, заплашване или измама.

В същото свое Решение № 11/1993 г. Конституционният съд допълва още, че в конкретния случай вицепрезидентът Блага Димитрова заявява, че тя „отдавна обмисля това свое решение“ и изтъква политически съображения за този свой акт. Съдът признава, че извън неговата компетентност е да обсъжда мотивите за тази нейна постъпка. Конституционният съд изтъква, че не може да прави политически анализ и да дава политически оценки за обществените събития и процеси, а трябва само да прилага конституционните норми в рамките на своите правомощия. В цитираното решение Конституционният съд констатира, че решението на вицепрезидента да си подаде оставката е резултат на свободно формираната от него воля съобразно личната му преценка и при наличието на тези обстоятелства Конституционният съд трябва да прекрати предсрочно пълномощията на вицепрезидента. „Трябва“ да прекрати пълномощията означава, че е длъжен да стори това.

Следва да се има предвид и тълкувателно Решение № 14/2013 г. на Конституционния съд, в което се постулира, че в случаите на оставка на народен представител предсрочното прекратяване на пълномощията се постановява с решение на Народното събрание след проведено гласуване. Парламентът не може и не трябва да анализира и преценява мотивите за оставката, а само да я установи. Конституционният съд защитава схващането, че единственият смисъл оставката да се приема с решение на парламента е, че по този начин се прогласява, че пълномощията на съответния народен представител се прекратяват от този момент.

От съществено значение е да се припомни, че в последното изречение на т. 6 от диспозитива на тълкувателно Решение № 14/2013 г. на Конституционния съд се поддържа убеденото разбиране, че в случай, че Народното събрание откаже да прекрати пълномощията на народния пред-

ставител, подал оставката си, „спорът се решава от Конституционния съд“. Това разбиране е проявление на конституционноправният постулат, че парламентарният акт на неприемането на проект за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител на основание подадена от него оставка е равнозначен на отказ на Народното събрание за прекратяване на пълномощията на народния представител и този акт (отказ) може да се оспори като противоконституционен пред Конституционния съд – нещо, което се прави и с настоящото искане за установяване на противоконституционност.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Молим на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България да установите противоконституционност на парламентарния акт на неприемането на проекта за решение за прекратяване на пълномощията на народния представител Делян Александров Добрев (отказ на Народното събрание за прекратяване на пълномощията на народния представител), като противоречащ на чл. 4, ал. 1 и ал. 2 (принцип на правовата държава); чл. 48, ал. 3 (свободен избор на професия и място на работа) и ал. 4 (забрана за принудителен труд); чл. 67, ал. 1 и ал. 2 (свободен мандат на народния представител) и чл. 72, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Конституцията на Република България.

Предлагаме като страна по конституционното дело да бъде конституирано Народното събрание.

Народни представители:

1. Дариния Кеселова
2. Иван Попов
3. Крум Зарков
4. Петчо Мелин
5. Алтон Кутаб
6. Вади Мадянов
7. Арагонир Стойнев
8. Фьор Бошиков
9. Мелко Байчев
10. Стефан Бурджев
11. ВАСИЛ АНТОНОВ

12. Мобамур Дарез
13. Армасо Проганов
14. Кимур Кимур
15. Луко Агеев
16. Уло Хмур
17. Пропп Нурму
18. Хиконан Невел
19. Георги Торок
20. Савло Демков
21. Песенг Мусз
22. Георги Еманов
23. Хиконан Уваров Горков
24. Богдан Бочев
25. Радослав Грозев
26. Крисант Агоров
27. Валентин Коусев
28. Хиконан Маври
29. Димитр Дарев
30. Иван Урумиев
31. Касо Мурев
32. Свено Брбурев
33. МАНОН БЕНОВ

34. Тимур Бабаев
35. Умар Тониев
36. Иван Тензел
37. Александр Шайгов
38. Стан Мурзов
39. Владимир Кочев
40. Иван Васильевич Иванов
41. Константин Иванов Бирюков
42. Александр Киселев
43. Антон Костюков
44. Мухомор Александров
45. Николай Бондаров
46. Стаг Киселев - Ледов
47. Игорь Мясников
48. Румя Герб
49. Лора Якович
50. Александр Димитров
51. Чалва Велков
52. Петер Висаров
53. Вольга Елена
54. Румя Георгиев
55. Николай Тимов -
56. Димитр Лозов

57. Улан Генов

58. Улан Дунд Увхув

59. Таро Тарпилев Кудров

60. ~~Хота Момбо~~

61. Пейтер КЕНЕВ

62. Георгий Александрович